

så tage fat i det – og tage fat i det på et tidligt tidspunkt.

Og så er der den konkrete forebyggelse, hvor man, når man *har* opdaget, at der er et barn, som har nogle problemer, rent faktisk sætter ind. Det kan jo være med mange forskellige ting. Som mange også har været inde på i debatten, kan det være hjemmehosserne, eller det kan være at gå ind med en særlig støtte, eller det kan være noget andet. Men pengene til den forebyggende indsats mangler ofte, ligesom mange børnehaver, skoler osv. er udsultet, fordi kommunernes økonomi er udsultet.

Vi kan også se, som andre har været inde på, at en række institutioner lukker. Jeg tror, at noget af det, der er virkelig katastrofalt på det her område, er, at over flere år er rigtig mange familiecentre lukket. Så der er meget, meget få steder i dag, hvor familien samlet kan komme på et ophold og kan lære noget om at fungere som familie, selv om det er noget af det, man ved der kan være rigtig gode resultater med. Hvis man sætter ind på et tidligt tidspunkt, kan man lære familien: Hvordan håndterer man det at være familie, hvordan skal man tage sig af sine børn osv.? Men det er ikke noget, der overhovedet bliver prioriteret at bruge penge på i Danmark i dag.

Problemet er jo den måde, man har skruet økonomien sammen på på det her område, især efter kommunalreform og udligningsreform, hvor kommunerne står med næsten hele den økonomiske byrde, når de vælger at yde, hvad enten det er forebyggelse eller anbringelse, og de generelt ikke har penge nok. Det vil sige, at kommunerne jævnlige står i den situation, at de skal vælge, om det er børnehaven eller plejehjemmet eller skolen, der skal skæres eller måske helt lukkes, eller om de skal tage et barn eller to børn hjem fra en anbringelse.

Det er altså et fuldstændig urimeligt valg, nogen skal tage, for selvfølgelig er der efter lovgivningen ingen tvivl om, at man ikke bare må tage et barn hjem på grund af kommunens økonomi. Men vi kan bare se, at det sker. Og politisk må man sige, at det ikke er fuldstændig uforståeligt. Selv om jeg er dybt uenig i de beslutninger, er det ikke fuldkommen uforståeligt, at man nogle gange vælger en børnehave, et plejehjem eller en skole frem for at lade nogle børn blive i en anbringelse, fordi man så også håber på, at man kan gøre det bedre ved at tage dem hjem igen.

Hvis vi gerne vil have, at der skal ske noget bedre på det her område, handler det derfor om

at ændre på økonomien, det handler om at sørge for, at der generelt er penge nok ude i kommunerne, og det handler om at sørge for, at det ikke er kommunen, der stort set bærer hele udgiften alene, når et barn skal anbringes, men at det tværtimod er staten, der bærer det meste af den.

Enhedslisten var jo ikke med i anbringelsesreformen, netop fordi man der satte en økonomisk mekanisme ind, hvor den nære familie, hvis man anbringer i den nære familie, så ikke får noget plejevederlag, selv om det ofte også kan have økonomisk betydning for en plejefamilie at få et ekstra barn, og især hvis barnet har nogle problemer. Så er det altså rart at have nogle penge til at kunne gå lidt ned i tid på sit arbejde, så man har noget mere overskud. Det er rart at have nogle penge til at kunne tage på en ferie, også med de børn, man har i forvejen. Det er rart at have nogle penge til i det hele taget at kunne kompensere for, at der måske er lidt flere problemer i familien, så det ikke går ud over de børn, man har i forvejen, men at man tværtimod har nogle ekstra penge til at sørge for, at det går godt.

Men alle de andre partier, som var med i anbringelsesreformen, ønskede altså ikke, at man skulle have penge med, når det var i den nære familie. Derfor risikerer vi altså, at man også her fra kommunernes side vælger at lægge pres på for at få barnet anbragt i den nære familie, for så skal man ikke betale, i modsætning til, hvis det er en fremmed plejefamilie. Det ønsker vi også at få gjort op med. Vi ønsker ikke, at det skal være økonomien, der er afgørende for, hvad der sker med et barn, men alene hensynet til barnets bedste.

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Tak til ordføreren. Der er ikke bedt om korte bemærkninger, og vi giver så ordet til socialministeren.

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg vil gerne knytte et par bemærkninger til noget af det, der er blevet sagt i dag, og i øvrigt sige tak for indlæggene. Jeg synes, det er så positivt, at vi har en debat om indsatsen for de udsatte børn og unge, for det er helt afgørende, at de ikke bliver svigtet, men bliver hjulpet til en god opvækst og til at få samme muligheder som andre børn og unge i Danmark.

Fru Mette Frederiksen var inde på, at Socialdemokraterne ønsker en stærkere sociallovgivning, hvor barnets interesser skal sættes højest,